R5623

"Your Father Knoweth"
உங்கள் பிதா அறிந்திருக்கிறார்

"உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று உங்கள் பிதா அறிந்திருக்கிறார்." மத்.6:8

நமது ஆண்டவரின் ஊழியம் ஆரம்பிக்கப்பட்டவுடனேயே மலைப்பிரசங்கம் என்று பொதுவாக அறியப்பட்டிருக்கிற பிரசங்கத்தை அவர் கொடுத்தார். சீஷர்கள் அதுவரை முழுமையாகதேவனுடைய பிள்ளையாக ஆகவில்லை. உண்மையில், பிள்ளைக்குரிய அங்கீகாரத்தை பெந்தெகொஸ்தே நாள் வரை பெறமுடியவில்லை. மரண தண்டனைக்குட்பட்ட மற்ற மனிதர்களைப் போலவே இவர்களும் விழுந்துபோன மனுக்குலத்தின் அங்கங்களாக இருந்தார்கள். யூதர்களைப்போல தேவனுடைய ஊழியக்காரர்களாக தங்களை கூறிக்கொள்வதே அதிகபட்ச உரிமை கொண்டாடுதல் ஆகும். ஆனால் இப்பொழுது "அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் அவரை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்களோ, அத்தனை பேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி, அவர்களுக்கு அதிகாரங்கொடுத்தார். அவர்கள், இரத்தத்தினாலாவது, மாம்ச சித்தத்தினாலாவது புருஷனுடைய சித்தத்தினாலாவது பிறவாமல், தேவனாலே பிறந்தவர்கள்."(யோவா1:12)

இந்த ஆவியினால் ஜெநிப்பித்தல் என்பது, அதனது சரியான, முழு அர்த்தத்தில், இயேசு உலகத்தின் பாவங்களுக்காக, சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் வரை அல்லது குறைந்த பட்சமாக தமது சொந்த மரணத்தினால் சமாதானத்துக்கான வழியை ஏற்படுத்தும் வரை, சாத்தியமானதல்ல. ஒரு வகையில், அவரது மரணம் முன்னமேயே நிறைவேறிவிட்டது; அதாவது அதில் தம்மை ஜீவ ப-யாக ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். அவரது ப-யை தேவனும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அந்த மரணம்நிறைவடைய வேண்டும், இயேசு, தேவனுடைய சந்நிதானத்துக்கு எழுந்தருளி, தமது ப-யின் புண்ணியத்தை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். பிறகு தேவ ஆசீர்வாதம் அவர்கள் மேல் இறங்கி அவர்களை தேவனுடைய பிள்ளைகளாக அனுமதிக்கும்.

சபையின் பிதா

எனவே தேவனோடு அவர்களுக்குரிய உறவை இயேசு தீர்க்கதரிசன பொருளில் பேசினார் என்று நாம் பார்க்கிறோம். அவர்கள் அவரில் விசுவாசம் வைத்து, அவரது சித்தத்தை நிறைவேற்ற நாடினார்கள். அவர்கள் பிள்ளைகளாகும்படி அவரது திட்டத்திற்கு முழுமையாக இசைந்திருந்தார்கள். ஒருவர் ஒரு குழந்தையை தத்து எடுத்த பிறகு, சட்டப்பிரகாரம் அந்த குழந்தையை மகன் என்றும், தத்தெடுத்தவர்களை அப்பா, அம்மா என்றும் கூறலாம். அதைப்போல இவர்கள் தேவனை, அப்பா, பிதாவே என்று கூறக்கூடிய சிலாக்கியத்தைப் பெறுகிறார்கள். இந்த சிலாக்கியம் அவர்களது விசுவாசத்தை சார்ந்து இருக்கிறது. பெரும்பாலான யூதர்கள் இப்படிப்பட்ட விசுவாசத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இயேசு தம்மை தேவனுடைய குமாரன் என்று கூறிய போது, தேவதூஷணம் சொல்லுகிறதினால் அவர் மேல் கல்லெறியும்படி கல்லுகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் இயேசு தாம் மாத்திரம் தேவனுடைய பிள்ளை இல்லை, அநேகரை தேவனுடைய பிள்ளைகளாக்குவேன் என்று கூறினார். இந்த கூற்றுக்கு இசைவாக சங்கீதத்தி-ருந்து ஒரு வசனத்தை குறிப்பிட்டார். யோவா.10:31-40; சங்.82:6

சில நாளுக்குள்ளே, பெந்தெகொஸ்தே நாளில் உண்மையாக தாங்களே பெற்றுக் கொள்வார்கள் என்று, அவர் அவர்களிடம் சொன்ன பிரகாரம், அந்த நாள் வரை இது முழுமையாக நிறைவேறாது என்பதை அவரும் அவர்களும் அறிந்திருந்தாலும் இவ்வாறாக, நமது கர்த்தர் அவரது சீஷர்களிடம், அவர்கள் புது சிருஷ்டிகளாகவும், தேவனுடைய பிள்ளைகளாகவும் ஆகிவிட்டார்கள் என்றும், பரிசுத்த ஆவியை பெற்றுக்கொண்டார்கள் என்றும் கூறினார். இந்த கருத்தில் ஆண்டவர் தமது சீஷர்களிடம் கூறினதாவது: "உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று உங்கள் பிதா அறிந்திருக்கிறார்." இந்த வார்த்தைகள் அவரது மலைப் பிரசங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. நாம் வாசிக்கிறதாவது: "அவர் உட்கார்ந்த போது, அவருடைய சீஷர்கள் அவரிடத்தில் வந்தார்கள். அப்பொழுது அவர் தமது வாயைத் திறந்து அவர்களுக்கு உபதேசித்துச் சொன்னது என்னவென்றால்:" ஜனங்கள் தேவனை, பிதா என்று அழைக்கக்கூடாது. ஆனால் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் அவரை பிதா என்று அழைக்கலாம் என்று அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

பிதா என்ற வார்த்தையை பிற வேத வசனத்தோடு சேர்த்துப் பார்க்கும் போது அது அதிகமான காரியத்தை உணர்த்துகிறது. ஆதாமுக்கு ஜீவனைக் கொடுத்தார் என்ற அர்த்தத்தில் தேவன் ஆதாமுக்கு பிதாவாக இருந்தார். ஆதாமுக்கு ஜீவனைக் கொடுப்பதில் முக்கிய பங்காற்றியதில் ஒருவராக வார்த்தையானவர் (லோகாஸ்) இருந்தால் கூட இயேசு ஆதாமுக்கு பிதாவாக இல்லை. ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையினால், ஆதாமும் அவனது அனைத்து பிள்ளைகளும் இந்த ஜீவனை இழந்தார்கள். ஜீவனை மட்டுமல்ல, தேவனுடைய ஆவியையும். பிள்ளைகள் என்கிற உறவையும் இழந்தார்கள்.

மனுக்குலத்தின் பிதா

ஆதாமுக்கு பிறகு இயேசுவின் காலம் வரை தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் யாருமில்லை. ஆதாமுக்கு பிறகு இயேசுவே தேவனுடைய முதல் குமாரனாக இருந்தார். நமது ஆண்டவரின் காலத்தி-ருந்து சபையார் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக அழைக்கப்படுகிறார்கள். (1யோவா.3:2) நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக அழைக்கப்படுகிறோம் என்கிற உண்மை ஒரு புதிய ஜீவனின் ஆரம்பத்தை உணர்த்துகிறது. பிதாவாகிய ஆதாமிடமிருந்து நாம் சுதந்தரித்துக்கொண்ட பழைய ஜீவன் போய்விட்டது. இந்த புதிய ஜீவனை நாம் இயேசுவிடம் இருந்து பெறவில்லை. ஆனால் பிதாவிடமிருந்து இந்த ஜீவன் இயேசுவின் மூலமாக நமக்கு வருகிறது. "நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவன்........நம்மை மறுபடியும் ஜெநிப்பித்தார்." (1 பேது.1:3) உலகத்திற்கான ஏற்பாடு சற்று மாறுபட்டது என்று நாம் காண்கிறோம். சபையைப் போல உலகத்தாரையும் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கும் எண்ணம் தேவனுக்கு இல்லை, மாறாக, குறித்த காலத்தில் கர்த்தராகிய இயேசு உலகத்தின் நித்திய பிதாவாகப் போகிறதை நாம் காண்கிறோம்.(ஏசா.9:6) அந்த குறித்த காலம் என்பது மேசியாவின் ராஜ்யமாகிய மகா ஆயிர வருட நாளாக இருக்கும்.

அந்த ஆயிரவருட நாளில் கிறிஸ்து மகா ராஜாவாகவும், தேவனுக்கும், மனிதருக்கும், மத்தியஸ்தராகவும் இருந்து மனுக்குலத்திற்கு ஜீவனை அளிப்பார். அவர் மனுக்குலத்தின் பிதாவாக இருப்பார். ஏனெனில் அவர் மனுக்குலத்திற்கு கொடுக்கக் கூடிய அந்த மானிட ஜீவன்,அவருடைய சொந்த ஜீவனைப் போல இருக்கும். தேவனுடைய திட்டத்திற்கு அவர் கீழ்ப்படிந்ததின் மூலமாக மானிட ஜீவனை கொடுப்பதற்குரிய உரிமையை வாங்கிக் கொண்டார். அவரது சொந்த விலைக்கிரயத்தால் அந்த ஜீவனைக் கொடுப்பதால், மனுக்குலத்தின் பிதா என்று அழைக்கப்படுகிறார். இது உலகம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக கருதப்படமாட்டார்கள் என்று பொருள்படாது. இனி ஒரு பேரன் அப்பாவுக்கு மகனாகவோ அல்லது தாத்தாவுக்கு மகனாகவோ இருக்க முடியாது. மனுக்குலம் பிதாவாகிய தேவனிடமிருந்து நேரடியாக ஜீவனைப் பெறாது. ஆனால் நேரடியாக கிறிஸ்து மூலமாக பெற்றுக் கொள்ளும். கிறிஸ்து பிதாவாகவும் பிதாவாகிய தேவன் பாட்டனாகவும் இருப்பார்கள். தேவன் மனம் போனபடி பேசாமல், மிகவும் சரியாக பேசுகிறார். இது உண்மையாக இருப்பதால் நாம் அவரது வசனத்தில் மிகவும் நம்பிக்கை வைக்கிறோம்.

இஸ்ரயேலர்களுடனான தேவனுடைய உறவு

ஆதாமும் அவனது குடும்பத்தினரும் பாவிகளான போது, அவர்களில் சிலர் தேவனை அலட்சியம் செய்து இன்னும் தூரமானார்கள். தேவனுடனான தொடர்பை துண்டித்ததற்கு காரணம் அவர்களுடையது அல்ல. அவர்கள் தேவனை தங்கள் மனதில் இருத்திக் கொள்ளவில்லை. ஆகையால் தேவன் அவர்களை கேடான சிந்தைக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார். அவர்கள் சாத்தானின் பிள்ளைகளானார்கள். அதாவது அவர்கள் அவனுக்கு கீழ்ப்படிகிறவர்களானார்கள். அவன் அவர்களை தனது குடும்பத்தில் தத்தெடுத்துக் கொண்டான். அவர்கள் தெரிந்தே அவனை ஏற்றுக்கொண்டு கீழ்ப்படிந்தார்கள். சாத்தான் நிச்சயமாக உலகிற்கு ஜீவனை கொடுக்கவில்லை, ஆனால் அவர்கள் அவனுடைய நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அவனது குடும்பத்தின் அங்கங்களாகி அவனை தங்களது பிதாவாக ஏற்றுக்கொணடார்கள். சில மனித குடும்பத்தினரிடம் நமது ஆண்டவர் கூறினதாவது: "நீங்கள் உங்கள் பிதாவாகிய பிசாசானவனால் உண்டானவர்கள்; உங்கள் பிதாவினுடைய இச்சைகளின்படி செய்ய மனதாயிருக்கிறீர்கள்." (யோவா.8:44)

ஆதாம் தள்ளப்பட்டபோது, மரண தண்டனைக்கு கீழாக வந்தான். மாற்றத்திற்காக விடப்பட்டான். அறிக்கை சொல்லுகிறதாவது: மரணம் என்கிற சாபத்திற்குள்ளாக நீ இருக்கிறாய். மரணத்தை உன்னால் தவிர்க்க இயலாது - "நீ சகாவே சாவாய்." கொள்ளை நோய்களும், பூமியதிர்ச்சிகளும், பஞ்சங்களும் உண்டாகும். நீங்கள் பாவிகளாக இருப்பதால், இவைகளுக்கு உட்படுவீர்கள். மனுக்குலம் மரண தண்டனைக்குள்ளாக இருந்ததால், தேவன் ஏதாவது செய்வார் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. அவர்கள் பாவிகளாயிருந்ததால் தேவன் அவர்களுக்கு அதிகமாக செய்திருக்கிறார். அவர் நீதியுள்ளவர்கள் மேலும், அநீதியுள்ளவர்கள் மேலும் சூரியனை உதிக்கப்பண்ணி, மழையைப் பெய்யப் பண்ணுகிறார். (மத்.5:45)

யூதர்கள் நியாயப் பிரமாணத்திற்குக் கீழாக தேவனால் அழைக்கப்பட்டபோது, அது அவர்களை தேவனுடன் பணிவிடைக்காரர்களாக ஒரு விசேஷித்த உறவுக்குள் கொண்டு வந்தது. "மோசே பணிவிடைக் காரனாய், அவருடைய வீட்டில் எங்கும் உண்மையுள்ளவனாய் இருந்தான்." இந்த பணிவிடைக்காரர்கள் சில பாதுகாப்பிற்குள்ளாக வந்தார்கள். பெரிய வீட்டின் காப்பாளராக இருந்தாலும், வீட்டின் பணிவிடைக்காரர்களையும் , குமாரர்களையும், கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருந்தார்கள். குமாரர்கள் அதிகமாக கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக இருந்தாலும், பணிவிடைக்காரர்களும் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள்.

இப்படியாக யூதர்கள் தேவனுடைய பாதுகாப்பிற்குள்ளாக வரும்படி அழைக்கப்பட்டார்கள். ஒவ்வொன்றும் அவர்களது நன்மைக்காக இணைந்து கிரியை நடப்பிக்கும் என்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டார்கள். அவர்கள் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தால், தேவன் அவர்களது ஆடு, மாடுகளை ஆசீர்வதிப்பார், அவர்களுக்கு நன்மை

செய்வார். அப்படி அவர்கள் கீழ்ப்படியாமல் போனதால், தங்கள் மேல் தண்டனையை வரப் பண்ணினார்கள். நாம் இஸ்ரயேலர்களின் சரித்திரப் பதிவுகளை வாசித்தோமானால் அவர்கள் தான் அதிகமாக தண்டிக்கப்பட்ட மக்களாகவும் வினோதமான அனுபவங்களையும் ஒழுங்குகளையும் கடந்து வந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்பதையும் இதன் மூலம் ஒரு பெரிய மத நடத்தைகளுக்கு கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் என்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். நமது ஆண்டவர் உலகத்திற்கு வந்த போது, மனித குலத்திலேயே யூதர்கள்தான் அதிகபட்ச மதஉணர்வும் அர்ப்பணிக்கிற உணர்வும் உடையவர்களாக இருந்தனர். இயேசு வந்து, தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி கொடுத்த சலுகையை யூதர்களில் அநேகர் பெற்றுக்கொள்ள தயாராயிருந்தனர்.

சபையுடன் தேவன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள்

இதே போல சுவிசேஷ யுகத்திலும் தேவனுடைய பிள்ளைகள், தேவனுடைய விசேஷித்த சலுகைகள் மற்றும் அவருடனான உடன்படிக்கைக்குக் கீழாக இருக்கிறார்கள். தேவன் அவர்களை புத்திரர்களாக எண்ணி நடத்துகிறார். ஊழியக்காரர்களாக அல்ல; எதிராளிகளாக அல்லது விரோதிகளாக அல்ல, பிள்ளைகளாக எண்ணி நடத்துகிறார். “தேவன் உங்களை புத்திரராக எண்ணி நடத்துகிறார்.”(எபி.12:7) இப்படி தேவன் தம்முடைய ஜனங்களை புத்திரராக எண்ணி நடத்துகிறார் என்ற உத்தரவாதம் இருக்கும்போது, உலக ஜனங்கள் பணம், உடல்நலம் மற்றும் இம்மைக்குரிய செல்வ செழிப்பு ஆகியவைகளில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருப்பது போல, பரிசுத்த ஜனங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படவில்லையே என்று நாம் ஆச்சரியப்படலாம். ஏன் இப்படி நடக்கிறது என்று விசாரிக்கிறோம். அவர்களை பிள்ளைகளாக, நடத்துகிறேன் என்று வாக்குத்தத்தம் செய்துவிட்டு, தமது பங்கை தேவன் அலட்சியப்படுத்துகிறாரா? நாம் மாம்சத்தின்படி தேவனுடைய பிள்ளைகள் அல்ல, ஆவியின்படி தான் அவருடைய பிள்ளைகள். பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு, புது சிருஷ்டியின் பிரகாரம் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள். இவர்களது நலனை முன்னிட்டு, அடிக்கடி கொடுக்கப்படுகிற அனுபவங்கள், மாம்சீகத்திற்கு அனுகூலமாக இருக்காது.

தேவனுடைய இந்த பிள்ளைகளுடன், புதுசிருஷ்டி தேவனுடைய பார்வையில் விசேஷித்தவர்கள். மாம்சீக காரியங்கள் மிக சொற்பமானது. இந்த பிள்ளைகள் தகுதியான அனுபவங்கள் மூலம் ஆவிக்குரிய நிலையில் தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குரிய தேவையான வளர்ச்சியை அடைய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார். முடிவாக அவர்கள் மாமிச பிரகாரம் மரிக்க வேண்டும் என்பதே இதன் அர்த்தமாகிறது. மாமிச பிரகாரம் மரித்தால் ஒழிய ஆவிக்குரிய சுபாவத்திற்கு செல்ல முடியாது. நாம் எல்லோரும் நமது ஆண்டவரின் அடிச்சுவடுகளை பின்பற்ற வேண்டும். இடுக்கமான வாசலின் சோதனைகள் புது சிருஷ்டிக்கு விசேஷித்த பரீட்சையாக இருக்கிறது. இந்த சோதனைகள் மற்றும் கஷ்டங்களின் கீழ் புது சிருஷ்டி எப்படி நடந்து கொள்வான்? மாமிச பிரகாரம் அவனுக்கு சகாயமற்ற சூழ்நிலை காணப்படும்போது அவன் தேவனிடம் விசுவாசத்தை நிரூபிப்பானா? அப்படி நிரூபித்தால் புது சிருஷ்டி வளர்ந்து பலப்படுவான். மாமிசம் மற்றும் ஆவி ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ள போராட்டம் புது சிருஷ்டிக்கு வெற்றியாக முடியும். உன்னதமான உயிர்த்தெழுதலாகிய தெய்வீக சுபாவத்தில் பிறப்பான்.

ஜெபத்தில் சரியான மனோபாவம்

இந்த பாடத்தின் தலைப்பு வசனம் புது சிருஷ்டிக்கு மட்டுமே பொருந்தக் கூடியது. “உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று உங்கள் பிதா அறிந்திருக்கிறார்.” புறஜாதிகளைப் போல பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களுக்காக மறுபடியும் மறுபடியும் தேவனிடம் ஜெபிப்பது வீணாயிருக்கும். நமக்கு இன்னது தேவை என்று அவர் அறிந்திருக்கிறார். அதாவது நாம் புது சிருஷ்டிகளாக செல்வம் அபரிமிதமாக இருந்தால் நமக்கு அதிக நன்மையாக இருக்குமா அல்லது குறைவாக இருந்தால் நன்மையாக இருக்குமா; நாம் புது சிருஷ்டிகளாக, ஆரோக்கியம் இருந்தால் அதிக நன்மையாக இருக்குமா குறைவாக இருந்தால் நன்மையாக இருக்குமா. நாம் எதை விரும்புகிறோம் என்பதை நாம் தேவனிடம் சொல்லக் கூடாதவர்களாயிருக்கிறோம். அவரது சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நமது சித்தத்தை விட்டுவிட வேண்டும். ஆகவே இயேசு, “என் சித்தத்தின்படியல்ல, உமது சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது” என்று ஜெபித்ததுபோல நாமும் ஜெபிக்க வேண்டும். ஏனெனில், “உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று உங்கள் பிதா அறிந்திருக்கிறார்.” புறஜாதி ஜனங்களுக்கு தகப்பனைப் போன்ற தேவன் இல்லை. அந்த தேவன் அவர்களது காரியங்களை கண்காணிப்பதும் இல்லை. சூரிய வெளிச்சம், மழை போன்ற பொதுவான ஆசீர்வாதங்களை தேவன் எல்லாருக்கும் கொடுத்து வருகிறார்.

தேவனுடைய பிள்ளைகளின் ஜெபம் பூமிக்குரிய காரியங்களுக்காக இருக்கக்கூடாது. தேவனுடைய பிள்ளைகள் பூமிக்குரிய காரியங்களுக்காக தேவனிடம் ஜெபித்து பெற்றுக்கொண்டதாக எந்த வசனத்தையும் நாம் அறியவில்லை, பரிசுத்த பவுல் மூன்று தடவை தனது பார்வைக்காக மிகவும் ஊக்கமாக ஜெபித்தார் என்பதை நாம் நினைவுகூருகிறோம். தேவன் அவர் கேட்டதைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் புது சிருஷ்டிக்கு பிரயோஜனமானதை தேவன் அவருக்குக் கொடுத்தார். இந்த பார்வைக்குறைவு, நீரொழுகும் கண்கள், அவர் ஒரு காலத்தில் தேவனுடைய பிள்ளைகளை துன்பப்படுத்தினவர் என்பதை ஞாபகப்படுத்துவதற்கு உதவியாக இருக்கும், தேவன் இந்த குறையை நீக்கவில்லை, ஆனால் தேவையான கிருபைகளை

கொடுத்திருந்தார். அந்த பாடத்தை பவுல் கற்றுக் கொண்ட பிறகு, அதற்காக அவர் மறுபடியும் ஜெபிக்கவில்லை. தகாத மூன்று ஜெபத்தை அவர் ஜெபித்த பிறகே இதை அவர் உணர்ந்து கொண்டது நமக்கு பிரயோஜனமாக இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. “தேவனே, எனக்கு என்ன தேவை என்பதை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். சிறந்தவைகளை கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று ஜெபிக்கக்கூடிய மனோபாவத்தில் நாம் இருக்க வேண்டும் என்பதை இதன் மூலம் நாம் கற்றுக்கொண்டோம்.

மாதிரி ஜெபம்

ஜெபிப்பதற்கு இது சரியான முறையில்லை என்று சிலர் கூறலாம். அதாவது நாம் உறுதியாக தேவனிடம் சில காரியங்களுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்று கூறலாம். உதாரணமாக ஒருவருக்கு ஒரு கோட் வேண்டும் என்றால், அவர் தேவனிடம் கோட்டிற்காக ஜெபிக்க வேண்டும். ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒன்றிற்காக நாம் ஜெபிக்க தேவையில்லை என்று தேவன் நமக்கு சொல்-யிருக்கிறார். நமக்கு உணவு தேவை என்பதை தேவன் அறிந்திருக்கிறார். “எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத்தாரும்” என்று நாம் ஜெபிக்கும் போது, தேவன் அதை மறந்து விடுவார் என்று நாம் நினைப்பதாக அர்த்தமாகாது, இன்னும் சரியாக, நாம் பெறும் உணவு போன்றவைகள் தேவனிடமிருந்து வருகிறது என்பதை நாம் அங்கீகரிப்பதாக அர்த்தமாகும். நமக்கு இன்னது தேவை என்று அவர் அறிந்திருக்கிறார். நாம் கேட்பதோடுகூட அதையும் சேர்த்து தருகிறார். நமது பாவ மன்னிப்பிற்கான ஏற்பாடுகளை தேவன் முன்னமேயே செய்து வைத்திருக்கிறார் என்பதையும் நாம் மற்றவர்களிடம் இரக்கம் காண்பித்தால்தான், நமது பாவங்களை இரக்கத்துடன் தேவன் கவனிப்பார் என்பதையும் உணர்ந்து, நாம் நமது பாவங்களுக்காக தேவனிடம் சென்று மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார். நமது உணவைப் பொருத்தவரை, தேவன் நமக்கு செய்யும் ஒவ்வொரு நன்மைக்காகவும் நாம் நன்றி செலுத்துகிறோம்.

நமது ஜெபத்தில், நமது சிந்தைனையில் அவரது நாமத்தை முதலாவது கனப்படுத்துகிறோம், மகிமைபடுத்துகிறோம். நாம் எந்த அளவுக்கு மகிமையடைவோம் என்பதற்காக அல்ல. முதலாவதுநமது பிதாவையும் அவரது நாமத்தையும் அறிக்கையிடுகிறோம்.அவரது நாமத்தை கனப்படுத்துகிறோம்,புனிதப்படுத்துகிறோம். பிறகு அவரது ராஜ்யம் வரவேண்டும் என்கிற நமது விருப்பத்தை தெரிவிக்கிறோம். ஏனெனில் அகில உலகத்திற்கும் அவரது ராஜ்யம் முக்கியமாக தேவை என்பதையும் அது வரும் என்று அவர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறார் என்பதையும் நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். நாம் அவரை நம்பியிருக்கிறோம் என்பதையும், நாம் அவருடைய ராஜ்யத்திற்காக அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்து ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறவைகளுக்காகவும் நாம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் நாம் அவருக்கு சொல்லுகிறோம். “உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக” என்று உதட்டளவில் சொல்லாமல், அதை எதிர்பார்த்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதன் பிறகு நமது தேவைகள் வருகிறது. நமக்கு என்ன தேவை என்பதை அதாவது ஒரு முழு ரொட்டியா, அரை ரொட்டியா, கால் ரொட்டியா, ஒரு சிறு பகுதியா அல்லது பெரிய ரொட்டியா என்பதை அவர் அறிந்திருக்கிறார். பிறகு தீமையி-ருந்து பாதுகாப்பை நாம் கேட்கிறோம்.

“எனது பழைய காலணிக்கு பதிலாக புதிய காலணி தேவைப்படுகிறது” என்பது போன்ற வேண்டுகோள் இல்லை. புற ஜாதியார், உலகத்தார் இது போன்ற பொருட்களுக்காக கேட்பார்கள். ஆனால் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள், தேவன் கூறியுள்ளபடி நமது ஜெபம் இருக்க வேண்டும். இயேசுவின் ஜெபத்தையும், நமது அப்போஸ்தலர்கள் ஏறெடுத்த ஜெபங்களையும் நாம் உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்கிறவர்களாயிருக்கிறோம். இந்த ஜெபங்களில் அதிகமாக தேவனிடம் கேட்காமல், நாம் அவரை சார்ந்திருக்கிறோம் என்பதையும், நமது சுய சித்தத்தை தேடாமல், அவரது சித்தத்திற்குள் அமிழ்ந்து போகுதலையும் அவரிடம் சொல்லுவதாகும். அவரது சித்தம் நமது எல்லா காரியங்களிலும் நடக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதாகும்.பிறகு அந்த சித்தத்துக்கு இசைவாகவும் அந்த ஜெபங்களுக்கு இசைவாகவும் நாம் வாழ வேண்டும், நடக்க வேண்டும்.